

Det, der er Tale om, er, om der er Dyrind i Forhold til de bestaaende Lønningsslove, som vel at mærke ikke ere bevilgede og vedtagne her i Thinget efter de Prisforhold, som man kan vente for Fremtiden, men efter de Prisforhold, som man i 1870 ventede efter Forholdene i de foregaaende ti Aar fra 1861 til 1870. Allerede dengang, Sagen var for i sidste Samling, tillod jeg mig at oplyse, at Prisforholdene i Vinteren 1879 til 1880 vare gaaede betydelig op fra det, de havde været i Aarene 1878 og 1879, som kunde saa nogenlunde sættes i Klasse med Aarene nærmest forud for 1870, hvilket jeg ogsaa i Samlingens Begyndelse havde tilladt mig at forudsige, idet jeg havde henledet Opmærksomheden paa, at de meget lave Priser i de nærmest forudgaaende 2 Aar maatte antages for aldeles forbigaaende og betragtes som en naturlig Reaktion efter den Overspekulation og de deraf følgende usædvanlig høie Priser, der havde været tilstede i Midten af Aarene Halvfjerdss. At vi nu ere komne til en endog langt dyrere Tid end ifjor, er jo Noget, som Alle vide, og som jeg nu ikke skal indlade mig paa nærmere at dokumentere, da vi, selv om denne Sag falder, vide, at den høie Regjering vil indbringe Spørgsmaalet under en anden Form, og det vil da være tidsnok at lægge dette frem for Thinget, hvis Noget skulde opstaa Evtl. derom. Jeg skal derfor vende mig til nogle af det ærede Medlems mærkeligste nye udtalte Bemærkninger. Det ærede Medlem søgte at bevise, at det, der var Tale om, var at negte dem, der have under 2,500 Kr., et Tillæg, men det ærede Medlem glemte aldeles at fæste Blikket paa to Kjendsgjerninger, for det Første dette, at Lovforslaget jo ikke bliver til Lov, undtagen man bevilger Tillæg til de 4,400 Kr., og ikke blot til de 2,500 Kr. Men dernæst glemmer det ærede Medlem ogsaa den anden Kjendsgjerning, at de, som ville gaa til 4,400 Kr., ogsaa ville ligeoverfor dem, der kun have indtil 2,500 Kr., give mere, end de andre ærede Herrer ville give. Dernæst havde det ærede Medlem aldeles ikke noget Andet at støtte sit Argumentation paa end det, at dette vil Folkethinget. Det vil Folkethinget, og Folkethinget vil ikke noget som helst Andet. (Udfrydelse). Jo, det var det, det ærede Medlem sagde, og han fremsøgte ikke noget Bevis derved. Han sagde vistnok, at de, der havde indtil 2,500 Kr., havde et berettiget Krav paa at faae Tillæg, fordi Folkethinget havde stillet det i Udsigt, men derimod kunde de Andre, de, der havde mellem 2,500 og 4,400 Kr., nok maatte faane Tillæg, men de havde ikke nogen Berettigelse til at faane det, fordi Folkethinget ikke har villet give det. Men dette er ikke noget Bevis, hvorimod det ganske vist er en meget uheldig Maade at argumentere paa og ikke mindst for dette Thing; thi Spørgsmaalet er ikke, hvad Folkethinget har villet, eller hvad Folkethinget under visse Oventua-

liter vil, men Spørgsmaalet er dette, om Folkethinget ikke baade maatte ville og bør ville det, som efter de foreliggende Omstændigheder maa siges at være Ret og Billighed. Nu siger man, og det sagde ogsaa det ærede Medlem for Sørg Amts 1ste Valgkreds (Zahle), at de 4,400 Kr. var en aldeles vilkaarlig Grændse, men deri tager dog det ærede Medlem selvstændig fejl. De 2,500 Kr. er en aldeles vilkaarlig Grændse, som der aldeles ikke har været Tale om før end ifjor, her fra Folkethingets Side, men de 4,400 Kr. er netop en Grændse, som har en Historie. Det er en Grændse, som man tidligere, hvor der har været Tale om at yde Tillæg til Embedsstanden, er bleven enig om fra begge Sider at indrømme, og hvorfor er man naturlig bleven enig om et saadant Tal? Forbi det egentlige principielle Standpunkt for begge Parter har været noget helt andet og er den Dag idag noget helt andet. Netop særlig de Medlemmer af det andet Thing, som igaar have viist en vis Tilbøjelighed til at stemme for de 2,500 Kr., og som bleve omtalte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), have jo ubtalt saa bestemt, som det var muligt at udtale det, at deres egentlige Standpunkt er: Ingen som helst Grændse er, at man skal bevilge alle Embedsmænd lige til dem, der have den største Lønning, et Tillæg, der staar i nogenlunde passende Forhold til Livets Fornødenheders stigende Pris, medens derimod det har været Folkethingets principielle Standpunkt at bevilge Lønningstillæg indtil de 2,500 Kr. Derimellem har man saa valgt den gamle historiske Grændse som et Mellemstandpunkt, der er det naturlige at ty tilbage til, naar man ikke kan enes paa anden Maade. At vende tilbage til denne Grændse, som man har været enig om, af 4,400 Kr., kan saaledes ingenlunde betegnes som vilkaarligt. — Jeg skal ikke opholde mig ved det, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte ved, at Regjeringen enten maatte gaa af eller sørge for, at Folkethinget stemte, som den ønskede, og at Regjeringen, naar den ikke kunde det, var ansvarlig for, hvad der skete. Derom skal jeg ikke udtale mig, da det jo er blevet tilstrækkelig berørt af den sidste ærede Taler, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kimestab), til hvem jeg altsaa kan slutte mig. Jeg skal derimod ikke indlade at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlems Udtalelse, at naar Regjeringen ikke vilde gaa ind paa Lønningstillæg kun til Embedsmænd med indtil 2,500 Kr. aarlig Gage, maatte den jo forvente, at Folkethinget skulde undertjene sin egen Stilling, og det var en aldeles urimelig Forventning. Jeg skal hertil tillade mig at udtale som min Opfattelse, at en saadan Mening forekommer mig at være høist besynderlig, naar man ikke netop hviler i den Forudsætning, at Folkethinget skal være den ene af afgjørende Magt.